BIBLIOTECA CENTRALĂ „ASOCIAȚIUNII" SIBIIU

Anul al 55-lea — 16 Pagini — EXEMPLARUL { In România: 3 lei / In străinătate: 6 lei } — 16 Pagini — Nr. 53 Miercuri 23 Februarie 1938

Taxa poștală plătită în numerar conform aprobării dir. G-le P. Ț. T. No. 120.288/932

P IIII

ABONAMENTE IN ȚARA Lei 200 pe 3 luni Lei 380 pe 6 luni. Lei 750 pe 12 luni. O lună Lei 80 In străinătate în raport cu tariful poștal și valuta

UNIVERSUL

CELE DIN URMA ȘTIRI DIN LUMEA INTREAGA, TELEGRAFICE ȘI TELEFONICE

REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA: BUCUREȘTI, STR. BREZOIANU No. 23-25

CENTRALA TELEFONICA A ZIARULUI: 3.30.10: SECRETARIATUL DE REDACȚIE: 3.30.15

FONDATOR: LUIGI CAZZAVILLAN

DIRECTOR: STELIAN POPESCU

ABONAMENTE LA „VESELIA" „UNIVERSUL COPIILOR" ȘI AL TINERETULUI" ZIARUL CĂLĂTORIILOR Câte 220 Lei pentru 12 luni in țară

Marin Pana Depozitar de ziare Sibiu

NOUA CONSTITUȚIE A ROMANIEI

Proclamația M. S. Regelui către popor.—Manifestul I. P. S. Patriarh dr. Miron Cristea

Textul nouei Constituții. — Plebiscitul va fi Joi, 24 Februarie

M. S. Regele Carol II a dat Duminică următoarea proclamație către popor:

ROMANI,

Un singur gând, iubirea nesfârșită pentru Poporul Meu, o singură dorință, binele României, Mă călăuzesc fără șovăială pe calea ce am făgăduit-o țării Mele.

Salvarea patriei este pentru Mine singura poruncă, care Mă îndrumează în aceste vremuri îngrijorătoare de neliniște sufletească.

Deci,

Înfățișez astăzi poporului Meu, Noua Constituție menită să așeze temelii mai solide și mai drepte statului nostru și să îndrumeze viața obștească pe o cale mai sigură, mai liberă și mai sănătoasă.

Prin această Nouă Constituție se proclamă hotărît întâetatea națiunii române care prin jertfele și credința sa a creiat statul nostru național.

Se statornicesc și se lămuresc mai bine datoriile și drepturile cetățenilor.

Se sporește autoritatea și se întărește independența guvernului.

Se reduce numărul senatorilor și deputaților.

Se asigură o mai dreaptă reprezentare în Parlamentul țării a agricultorilor, a muncitorilor, a intelectualilor și a celorlalți factori conducători.

Se prevăd garanții și se hotărăsc incompatibilități severe pentru membrii Parlamentului, așa în cât aleșii națiunii să poată fi într'adevăr reprezentanții și ocrotitorii nevoilor obștești.

Se așează pe drumul îndeplinirei datoriei toți slujitorii țării, ferindu-i de urmările primejdioase ale frământărilor politice.

Se prevăd pedepse aspre pentru răufăcători și în deosebi pentru cei vinovați de risipa avutului și banului public, aceasta fiind de azi înainte socotită drept crimă.

Se institue un temeinic și riguros control al avutului și cheltuelilor publice.

Se statornicesc drepturile țărănimei pe pământul ce-l stăpânește prin expropriere.

Se acordă o mai largă și dreaptă participare la

M. S. REGELE CAROL II

prețul concesiunii și la redevență, proprietarilor de zăcăminte miniere expropriate de stat.

Se asigură o egală îndreptățire tuturor semințiilor de altă rasă aflătoare de veacuri pe pământul României întregite.

Prin aceste îndreptări atât de folositoare aduse legii de temelie a Statului Român sunt convins că se chezășuește poporului Meu putința de a se desvolta liber și stăpân pe destinele lui, pe calea ordinei, păcii și a propășirii.

In această zi solemnă și înviorătoare pentru viitorul României supun învoirei poporului Meu această Nouă Constituție.

TRAIASCA ROMANIA

CAROL

Textul Constituției noui

Decretul regal publicat în Monitorul Oficial

„Monitorul Oficial" publică următorul decret regal prin care se face cunoscut țării textul Constituției noui:

CAROL al II-lea,
Prin grația lui Dumnezeu și voința națională, Rege al României,
La toți de față și viitori, sănătate:
Decretăm:

CONSTITUȚIUNE

TITLUL I

Despre teritoriul României

ART. 1. — Regatul României este un stat național, unitar și indivizibil.

ART. 2. — Teritoriul României este inalienabil.

ART. 3. — Teritoriul României nu se poate coloniza cu populațiuni de semințe străină.

TITLUL II

Despre datoriile și drepturile românilor

CAPITOLUL I
Despre datoriile românilor

ART. 4. — Toți românii, fără deosebire de origine etnică și credință religioasă, sunt datori: a socoti patria drept cel mai de seamă temei al rostului lor în viață, a se jertfi pentru apărarea integrității, independenței și demnității ei; a contribuit prin munca lor la înălțarea ei morală și progășirea ei economică; a îndeplini cu credință sarcinele obștești ce li se impun prin legi și a contribui de bună voie la împlinirea sarcinilor publice, fără de care ființa Statului nu poate viețui.

ART. 5. — Toți cetățenii români, fără deosebire de origine etnică și credință religioasă, sunt egali înaintea legii, datorându-i respect și supunere.

Nimeni nu se poate socoti deslegat de îndatoririle sale civile ori militare, publice ori particulare, pe temeiul credinței sale religioase sau de orice alt fel.

ART. 6. — Nu se admite în statul român nici o deosebire de clasă socială. Privilegiile în așezarea dărilor sunt oprite. Micșorările și măririle de impozite nu pot fi decât generale și statornicite prin legi.

ART. 7. — Nu este îngăduit niciunui român a propovădui prin viu grai sau în scris schimbarea formei de guvernământ a statului, împărțirea ori distribuirea averii altora, scutirea de impozite, ori lupta de clasă.

ART. 8. — Este oprit preoților, de orice rit și credință religioasă, a pune autoritatea lor spirituală în slujba propagandei politice, atât în locașurile destinate cultului și funcțiunilor oficiale, cât și în afară de ele.

Propaganda politică, în locașurile destinate cultului, ori cu prilejul manifestațiunilor religioase, nu este îngăduită nimănui.

Orice asociațiune politică pe temeiuri ori pretexte religioase este oprită.

In afară de persoanele, de condițiunile și de formele prevăzute în legi, nimeni nu poate lua ori presta jurăminte de credință.

ART. 9. — Românul care, fără prealabilă autorizație a guvernului, va intra în orice serviciu al unui stat străin, sau se va alătura pe lângă o corporație militară străină, pierde de plin drept cetățenia română.

Supunerea, pentru oricât timp și din orice fapt ar rezulta ea, la vreo protecție străină, trage după sine pierderea de plin drept a cetățeniei române.

Naționalitatea română pierdută în condițiunile aci arătate, nu se poate redobândi decât prin naturalizare.

CAPITOLUL II

Despre drepturile românilor

ART. 10.—Românii se bucură de libertatea conștiinței, de libertatea muncii, de libertatea învățământului, de libertatea presei, de libertatea întrunirilor, de libertatea de asociație și de toate libertățile din care decurg drepturi, în condițiunile statornicite prin legi.

ART. 11. — Naționalitatea română se dobândește prin căsătorie, prin filiațiune, prin recunoaștere și prin naturalizare. Naturalizarea se acordă prin lege în mod individual; ea nu are efect retroactiv. Soția profită de naturalizarea soțului și copiii minori de aceea a părinților.

ART. 12. — Libertatea individuală este garantată.

Nimeni nu poate fi urmărit sau percheziționat, decât în cazurile și după formele stabilite de lege.

Nimeni nu poate fi deținut sau arestat decât în puterea unui mandat judecătoresc motivat și comunicat în momentul arestării, sau cel mai târziu în 24 ore după arestare.

In caz de vină vădită ori de urgență, deținerea sau arestarea se poate face imediat, iar mandatul se va emite și comunica în 24 ore, conform alineatului precedent.

ART. 13. — Nimeni nu poate fi sustras, în contra voinței sale, dela judecătorii pe care îi dă legea.

ART. 14.—Domiciliul este inviolabil.

Nicio vizitare a domiciliului nu se poate face decât de autoritățile competente în cazurile și potrivit formelor stabilite de lege.

ART. 15. — Pedeapsa cu moartea se aplică în timp de războiu potrivit codului de justiție militară.

Consiliul de miniștri va putea decide aplicarea dispozițiunilor din alineatul precedent și în timp de pace, pentru atentate contra Suveranului, Membrilor Familiei Regale, Șefilor Statelor străine și demnitarilor statului din mobile în legătură cu exercițiul funcțiunilor ce le sunt încredințate, precum și în cazurile de tâlhărie cu omor și asasinat politic.

ART. 16.—Proprietatea de orice natură, precum și creanțele atât asupra particularilor cât și asupra Statului, sunt inviolabile și garantate ca atare.

Oricine poate dispune liber de bunurile ce sunt ale lui, după normele prevăzute în legi.

Bunurile care fac parte din domeniul public sunt administrate și nu pot fi înstrăinate decât după regulele și cu formele stabilite prin lege. Nicio lege nu poate înființa pedeapsa confiscării averilor, afară de cazurile de înaltă trădare și delapidare de bani publici.

Nimeni nu poate fi expropriat decât pentru cauză de utilitate publică și după o dreaptă și prealabilă despăgubire stabilită de justiție conform legilor. Prin cauză de utilitate publică nu se poate înțelege decât aceea care este de natură a folosi în același timp tuturor și fiecăruia în mod actual ori eventual.

In afară de cazurile de utilitate publică pentru apărarea națională, pentru lucrările de interes militar, sanitar, cultural, pentru căi de comunicații terestre, nautice ori aeriene, pentru piețe și lucrări publice prevăzute în legile actuale, nici un alt caz nu se poate stabili decât prin legi votate de ambele adunări cu majoritate de două treimi.

ART. 17. — Zăcămintele miniere precum și bogățiile de orice natură ale subsolului sunt proprietatea Statului. Se exceptează masele de roci comune, carierele de materiale de construcții și depozitele de turbă, fără prejudiciul drepturilor dobândite de Stat pe baza legilor anterioare. O lege a minelor va determina normele și condițiunile de punere în valoare a acestor bunuri, va fixa drepturile proprietarului care vor fi de cel puțin 50% din redevența și din prețul la hectar al concesiunii și va arăta, totodată, putința și măsura în care aceștia vor participa la exploatarea acestor bogății.

Drepturile câștigate în favoarea Statului pe baza actelor de concesiune încheiate până în prezent se respectă.

ART. 18.—Drumurile mari, și mici, ulițele care sunt în sarcina Statului, Județelor, Municipiilor și Comunelor, fluviile și râurile navigabile sau plutitoare, țărmurile, adăugirile către mal și locurile de unde s'a retras apa mării, porturile naturale sau artificiale, malurile unde trag vasele, spațiul atmosferic, apele producătoare de forțe motrice de folos obștesc și în deobște toate bunurile care nu sunt proprietate particulară, sunt considerate ca dependinte ale domeniului public.

ART. 19. — Libertatea conștiinței este absolută.

Statul garantează tuturor cultelor o deopotrivă libertate și protecțiune, întru cât exercițiul lor nu aduce atingere ordinei publice, bunelor moravuri și Siguranței Statului.

Biserica ortodoxă creștină și cea greco-catolică sunt biserici românești. Religia creștină ortodoxă fiind religia marei majorități a Românilor, biserica ortodoxă este biserica dominantă în Statul Român, iar cea greco-catolică are întâietate față de celelalte culte.

Biserica ortodoxă română este și rămâne neatârnată de orice chiriarhie străină, păstrându-și însă unitatea, în privința dogmelor, cu biserica ecumenică a Răsăritului.

Chestiunile spirituale și canonice ale bisericii ortodoxe române țin de o singură autoritate sinodală centrală.

Raporturile dintre diferitele culte și Stat sunt de domeniul legilor speciale.

ART. 20. — Actele stării civile sunt de atribuția legii civile.

Intocmirea acestor acte va trebui să preceadă totdeauna binecuvântarea religioasă, care este obligatorie pentru toți membrii cultelor.

ART. 21. — Invățământul este liber în condițiunile stabilite prin legi speciale și întru cât nu va fi contrar bunelor moravuri, ordinei publice și intereselor de Stat.

Invățământul primar este obligator. In școlile statului acest învățământ va fi gratuit.

ART. 22. — Constituția garantează fiecăruia, în limitele și condițiunile legii, libertatea de a comunica și publica ideile și opiniunile sale, prin grai, prin scris, prin imagini, prin sunete sau prin orice alte mijloace.

ART. 23. — Secretul scrisorilor, telegramelor și convorbirilor telefonice este inviolabil. Se exceptează cazurile în care justiția e datoare să se informeze conform legii.

ART. 24. — Cetățenii români au dreptul a se aduna pașnici și fără arme pentru a trata tot felul de chestiuni, conformându-se legilor care regulează exercițiul acestui drept.

Intrunirile, procesiunile și manifestațiile pe căile publice ori în aer liber, sunt supuse legilor și orânduirilor polițienești.

ART. 25. — Oricine are dreptul a se adresa prin petițiuni, subscrise de una sau mai multe persoane, la autoritățile publice, însă numai în numele celor subscriși.

Autoritățile constituite au singure dreptul să adreseze petițiuni în nume colectiv.

ART. 26. — Cetățenii români au dreptul a se asocia, conformându-se legilor.

Dreptul de liberă asociațiune nu implică dreptul de a crea persoane juridice. Condițiunile în care se acordă personalitatea juridică, se stabilesc prin lege.

ART. 27. — Numai cetățenii români sunt admisibili în funcțiunile și demnitățile publice, civile și militare, ținându-se seamă de caracterul majoritar și creator de Stat al Națiunii Române.

Supușii străini nu pot ocupa atari funcțiuni, decât în cazurile statornicite prin legi.

Străinii aflători pe pământul României se bucură de protecțiunea dată de legi persoanelor și averilor în genere.

Numai Românii și cei naturalizați români pot dobândi cu orice titlu și deține imobile rurale în România. Străinii vor avea drept numai la valoarea acestor imobile.

ART. 28. — Decorațiunile străine se vor purta de Români numai cu autorizarea Regelui.

Insignele, emblemele, medaliile, precum și uniformele de orice fel, nu pot fi creiate, nici atribuite, nici purtare fără legiuită încuviințare.

TITLUL III

Despre puterile Statului

ART. 29.— Toate puterile Statului emană dela Națiunea Română.

Ele însă nu se pot exercita decât prin delegațiune și numai după principiile și regulile așezate în Constituția de față.

ART. 30. — Regele este Capul Statului.

ART. 31.— Puterea legislativă se exercită de Rege prin Reprezentațiunea Națională care se împarte în două Adunări: Senatul și Adunarea Deputaților.

Regele sancționează și promulgă legile.

Inainte de a i se da sancțiunea regală, legea nu e valabilă.

Regele poate refuza sancțiunea.

Nici o lege nu poate fi supusă sancțiunii regale, decât după ce va fi discutată și votată de majoritatea ambelor Adunări.

Promulgarea legilor votate de ambele Adunări se va face prin îngrijirea Ministrului de Justiție care este și păstrătorul Marelui Sigiliu al Statului.

Inițiativa legilor este dată Regelui. Fiecare din cele două Adunări pot propune din inițiativă proprie numai legi în interesul obștesc al Statului.

Interpretațiunea legilor cu drept de autoritate se face numai de puterea legiuitoare

Nici o lege, nici un regulament de administrațiune generală sau comunală nu pot fi îndatoritoare decât după ce se publică în chipul hotărît prin ele.

ART. 32. — Puterea executivă este încredințată Regelui, care o exercită prin Guvernul Său în modul stabilit prin Constituție.

ART. 33.— Puterea judecătorească se exercită de organele ei.

Hotărîrile judecătorești se pronunță în virtutea legii.

Ele se execută în numele Regelui.

CAPITOLUL I

Despre Rege

ART. 34. — Puterile constituționale ale Regelui sunt ereditare în linie coborîtoare directă și legitimă a Majestății Sale Regelui Carol I de Hohenzollern Sigmaringen, din bărbat în bărbat prin ordinul de primogenitură și cu exclusiunea perpetuă a femeilor și coborîtorilor lor.

Coborîtorii Majestății Sale vor fi crescuți în religiunea ortodoxă a Răsăritului.

ART. 35. — In lipsă de coborîtori în linie bărbătească ai Majestății Sale Regelui Carol I de Hohenzollern Sigmaringen, succesiunea Tronului se va cuveni celui mai în vârstă dintre frații Săi, sau coborîtorilor acestora, după regulile statornicite în articolul precedent.

Dacă nici unul din frații sau coborîtorii lor nu s'ar găsi în viață, sau ar declara mai dinainte că nu primesc Tronul, atunci Regele va putea indica succesorul Său dintr'o dinastie suverană din Europa occidentală, cu primirea Reprezentațiunei Naționale dată în forma prescrisă de art. 36.

Dacă nici una nici alta nu va avea loc, Tronul este vacant.

ART. 36. — In caz de vacanță a Tronului, ambele Adunări se întrunesc de îndată într'o singură Adunare chiar fără convocare și, cel mai târziu până în opt zile dela întrunirea lor, aleg un Rege dintr'o dinastie suverană din Europa occidentală.

Prezența a trei pătrimi din membrii cari compun fiecare din ambele Adunări și majoritatea de două treimi a membrilor prezenți sunt necesare pentru a se putea purcede la această alegere. In caz când Adunarea nu se va fi făcut în termenul mai sus descris, atunci în a noua zi la amiază Adunările întrunite vor păși la alegere, oricare ar fi numărul membrilor prezenți și cu majoritatea absolută a voturilor.

Dacă Adunările s'ar afla disolvate în momentul vacanței Tronului, se va urma după modul prescris la articolul următor.

In timpul vacanței Tronului Adunările, întrunite, vor numi o Locotenență Regală compusă din trei persoane, care va exercita puterile Regale până la suirea Regelui pe Tron.

In toate cazurile mai sus arătate votul va fi secret.

ART. 37. — La moartea Regelui Adunările se întrunesc chiar fără convocare, cel mai târziu zece zile după declararea morții.

Dacă din întâmplare ele au fost disolvate mai dinainte și convocarea lor a fost hotărîtă în actul de disolvare, pentru o epocă în urma celor zece zile, atunci Adunările cele vechi se adună până la întrunirea acelora care au a le înlocui.

ART. 38. — Dela data morții Regelui și până la depunerea Jurământului succesorului Său la Tron, puterile constituționale ale Regelui sunt exercitate în numele Națiunii Române de miniștrii întruniți în consiliu și sub a lor responsabilitate.

ART. 39. — Regele este major la vârsta de 18 ani împliniți.

La suirea Sa pe Tron El va depune mai întâi în sânul Adunărilor întrunite următorul Jurământ:

„Jur a păzi Constituția și legile Națiunii Române, a menține drepturile ei naționale și integritatea teritoriului".

ART. 40. — Regele poate numi un Regent și doi Supleanți cari, după moartea Lui, să exercite puterile Regale în timpul minorității succesorului Său.

Această numire se face cu primirea Reprezentațiunei Naționale, dată în formă prescrisă de art. 36 din Constituția de față.

Regentul va exercita totodată și tutela Regelui minor.

Dacă la moartea Regelui, Regentul nu s'ar găsi numit și succesorul Tronului ar fi minor, ambele Adunări întrunite vor numi pe Regent și pe cei doi Supleanți, procedând după formele prescrise de art. 36 din Constituția de față.

Regentul și Supleanții Săi nu intră în funcțiune decât după ce vor fi depus înaintea ambelor Adunări întrunite, jurământul prescris de art. 39 din Constituția de față.

In caz de deces al Regentului, Supleantul cel mai în

(Continuare in pag. 3-a